

POSTANOWIENIE

Dnia 7 stycznia 2010 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Katarzyna Tyczka-Rote

w sprawie z wniosku B. L.
przy uczestnictwie R. L.
o podział majątku wspólnego,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 7 stycznia 2010 r.,
na skutek skargi kasacyjnej wnioskodawczynie
od postanowienia Sądu Okręgowego w W.
z dnia 28 stycznia 2009 r., sygn. akt IV Ca (...),

odrzuca skargę kasacyjną.

Uzasadnienie

Wnioskodawczynie B. L. wniosła skargę kasacyjną od postanowienia Sądu Okręgowego w W. z dnia 28 stycznia 2009 r., którym oddalono jej apelację od postanowienia wstępnego Sądu Rejonowego w W. z dnia 2 lipca 2008 r. Tym ostatnim postanowieniem Sąd I instancji ustalił, że w skład majątku wspólnego byłych małżonków R. i B. L. nie wchodzi prawo własności lokalu mieszkalnego nr 13 położonego w W. przy ul. P. 5.

Wnioskodawczyni B. L. wносиła o podział majątku wspólnego i twierdziła, że do majątku tego powinno być zaliczone także powyższe prawo, ponieważ lokal ten przydzielono uczestnikowi - zawodowemu żołnierzowi - jako kwaterę w czasie trwania związku małżeńskiego z wnioskodawczynią. Po orzeczeniu rozvodu R. L. wykupił ten lokal wraz z przynależną do niego piwnicą oraz udziałem we współwłasności działki, na której został posadowiony budynek, po wcześniejszym ustanowieniu jego odrębnej własności.

Sądu Rejonowy ocenił, że brak regulacji prawnej uzasadniającej zaliczenie tego lokalu do majątku wspólnego stron. Pogląd ten podzielił Sąd Okręgowy.

Skarga kasacyjna wnioskodawczyni została oparta na podstawie naruszenia bliżej nieokreślonych przepisów ustawy z dnia 22 czerwca 1995 r. o zakwaterowaniu sił zbrojnych Rzeczypospolitej Polskiej (Dz. U. z dnia 26 lipca 1995 r.) przez przyjęcie, że przepisy te nie mają zastosowania w przedmiotowej sprawie.

Skarżąca wniosła o uchylenie postanowienia Sądu II instancji w całości, jak również poprzedzającego go postanowienia wstępnego Sądu Rejonowego w W. i przekazanie sprawy temu Sądowi do ponownego rozpoznania, ewentualnie o uchylenie wyżej wskazanych postanowień i orzeczenie co do istoty sprawy.

Wymagania konstrukcyjne stawiane skardze kasacyjnej są wyższe niż w wypadku innych środków odwoławczych. Wynika to z charakteru skargi i obligatoryjnego obowiązku sporządzenia jej przez profesjonalistę. Elementy szczególne, które stanowią o istocie skargi kasacyjnej precyzuje art. 398⁴ § 1 i 2 k.p.c. Jednym z nich, nawiązującym do określonych w art. 398³ § 1 k.p.c. przyczyn umożliwiających złożenie tej skargi jest przewidziana w art. 398⁴ § 1 pkt 2 k.p.c. powinność przytoczenia podstaw kasacyjnych i ich uzasadnienia.

W orzecznictwie Sądu Najwyższego utrwalił się pogląd, że przytoczenie podstaw kasacyjnych wymaga wskazania konkretnych przepisów, których naruszenie skarżący zarzuca. W wypadku podstawy wymienionej w art. 398³ § 1 pkt 1 k.p.c. konieczne jest sprecyzowanie naruszonych norm prawa materialnego oraz postaci ich naruszenia, w wypadku podstawy wymienionej w art. 398³ § 1 pkt 2 k.p.c. należy z kolei skonkretyzować przepisy postępowania, którym uchybiono i określić istotę wpływu, jaki mógł stąd wynikać dla wyniku sprawy. Nie jest przy tym wystarczające powołanie przepisów w uzasadnieniu podstaw kasacyjnych. Niewłaściwe, nieprecyzyjne i ogólnikowe określenie podstawy kasacyjnej stanowi nieusuwalną wadę skargi i prowadzi

do jej odrzucenia, jako niedopuszczalnej (tak np. Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 7 kwietnia 1997 r., III CKN 29/97, OSNC 1997/6-7/96, czy w postanowieniu z dnia 10 maja 2002, IV CKN 1310/00, nie publ.).

Sposób ujęcia podstaw kasacyjnych przez wnioskodawczynię nie odpowiada powyższym wymaganiom, bowiem ogranicza się do wskazania ustawy, której przepisy (zawiera 94 artykuły) miały zostać naruszone przez błędną wykładnię. Z tych przyczyn skarga kasacyjna dotknięta jest istotną, nieusuwalną wadą i podlega odrzuceniu na podstawie art. 398⁶ § 2 i 3 k.p.c. w zw. z art. 398⁴ § 1 pkt 2 k.p.c.